

Arrest

nr. 121 457 van 26 maart 2014
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X – X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat S. CARTON en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.K.S. (eerste verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en van Koerdische origine bent, verklaart afkomstig te zijn van Suleimanyah in Noord-Irak. U zou niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Toen u twee jaar oud was zouden uw ouders uit de echt zijn gescheiden. U zou uw vader enkel van op de foto kennen. U zou samen met uw oudere broer Diari en twee oudere zussen Dalia en Soma door uw alleenstaande moeder (K.I.G.) (OV X) zijn grootgebracht. Uw moeder zou als ambtenaar hebben gewerkt bij het Ministerie van herbouwing in Suleimanyah. Aanvullend zou ze zelfgemaakte zoetigheden thuis hebben verkocht aan klanten. Uw oudste zus Daria zou sinds geruime tijd in Zweden wonen en er zijn gehuwd met een Zweedse man. Uw broer zou ook een tijd in Zweden hebben verbleven. In 2006 zou hij naar Suleimanyah zijn teruggekeerd. Sindsdien zou hij uw moeder, u en uw andere zus Soma domineren. Zo zou hij Soma onder dwang hebben uitgehuwelijkt. Soma heeft geluk gehad dat haar

echtgenoot haar goed behandeld waardoor ze alsnog een gelukkig huwelijk heeft. Bij u zou het anders zijn gelopen. Ook u zou door uw broer onder dwang zijn uitgehuwelijkt aan zijn vriend (S.O.). U zou in 2008 onder dwang een traditioneel/religieus huwelijk met (S.O.) hebben afgesloten. Pas na ongeveer een periode van anderhalf jaar verlovings zou u in 2009 effectief bij uw echtgenoot hebben ingewoond na sluiting van een wettelijk huwelijk voor de rechtbank. U zou op het moment van de sluiting van het wettelijk huwelijk de minimum huwelijksleeftijd van 18 jaar nog niet hebben bereikt. Uw schoonfamilie zou echter de rechter hebben omgekocht waardoor het huwelijk alsnog zou zijn geregistreerd. Uw moeder zou hierbij onder druk zijn gezet haar handtekening te plaatsen voor toestemming van het huwelijk. U zou direct na uw huwelijk zwanger zijn geraakt van uw dochtertje. Sinds de eerste dag van uw huwelijk zou u door uw echtgenoot slecht zijn behandeld, bedreigd en mishandeld. Uw echtgenoot zou grenswachter zijn en daarnaast ook actief voor de regerende Koerdische politieke partij 'PUK' (Patriottische Unie van Koerdistan). U zou geen kennis hebben van zijn inhoudelijk politiek activisme in de schoot van deze partij. Wel zou hij soms met bebloede kleren 's avonds naar huis zijn gekomen en u onder gewoerschot hebben verteld dat hij zonet in opdracht van de 'PUK' mensen zou hebben vermoord. Hij zou u op deze wijze hebben willen intimideren opdat u hem zou blijven gehoorzamen. U zou niet weten of uw echtgenoot werkelijk mensen zou hebben gedood. Kort na uw huwelijk zou u naar het huis van uw moeder zijn gevlucht na door uw echtgenoot te zijn bedreigd en mishandeld. Uw echtgenoot zou veertig dagen na jullie huwelijk de 'Asayish' (Koerdische veiligheidsdienst) naar uw moeder thuis hebben gestuurd die jullie valselijk van prostitutie zou hebben beschuldigd. Hij zou goede banden onderhouden met de 'Asayish'. U zou door uw broer en ooms onder druk zijn gezet bij uw echtgenoot te blijven ondanks de mishandelingen en bedreigingen. Een echtscheiding aanvragen kan niet omdat dit de familie-eer aantast. Hierdoor zou u noodgedwongen bij uw echtgenoot moeten blijven. Uw moeder zou vanwege haar beschadigde reputatie naar een andere wijk in Suleimanyah hebben moeten verhuizen. In 2012 zou u opnieuw na mishandeling door uw echtgenoot met uw dochtertje naar uw moeder zijn gevlucht. Uw echtgenoot zou samen met zijn broers naar het huis van uw moeder zijn getrokken en onder dwang uw dochtertje hebben meegenomen. Hij zou haar hebben ondergebracht bij uw schoonfamilie in Halabja. U en uw moeder zouden diezelfde dag aangifte hebben gedaan bij de politie. De onderzoeksrechter zou onmiddellijk een arrestatiebevel tegen uw echtgenoot hebben uitgevaardigd opdat uw echtgenoot uw dochtertje terug zou brengen. Het arrestatiebevel zou naar zijn grenswachtpost zijn verstuurd. Echter, zijn baas zou uw moeder hebben opgebeld met de boodschap dat hij niet van plan is uw echtgenoot door de politie te laten arresteren. De enige mogelijkheid om uw dochtertje te zien is naar uw echtgenoot terug te keren. U zou hierdoor geen andere uitweg hebben gevonden dan bij hem terug te gaan. Ongeveer in maart 2012 zou u opnieuw naar uw moeder zijn gevlucht na mishandelingen door uw echtgenoot. U zou uw dochtertje hebben meegenomen. De 'Asayish' zou weer naar uw moeder zijn gekomen op haar nieuwe woonplaats en u en haar opnieuw van prostitutie hebben beschuldigd. Ze zouden het huis hebben doorzocht en weer zijn vertrokken. In 2012 zou u universitaire studies boekhouding hebben aangevat. Op 4 augustus 2013 zou u een laatste keer naar uw moeder thuis zijn gevlucht na slagen door uw echtgenoot. Uw moeder zou ondertussen een smokkelaar hebben geregeld om met haar en uw dochtertje het land te ontvluchten. Uw echtgenoot zou op dat moment op zijn werk zijn geweest. Die dag zouden jullie illegaal de Turkse grens hebben overgestoken. Vervolgens zouden jullie clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd. Op 14 augustus 2013 zouden jullie in België zijn aangekomen en op 23 augustus 2013 hebben jullie asiel aangevraagd.

Een week na jullie aankomst in België zou u van uw zus Soma in Suleimanyah hebben vernomen dat uw echtgenoot woedend naar haar huis is gekomen op zoek naar u en uw dochtertje. Uw zus zou geen andere mogelijkheid hebben gevonden dan hem te vertellen dat jullie in België zijn. Uw echtgenoot zou ermee bedreigd hebben tot België te komen om u en zijn dochter terug naar Suleimanyah te brengen. U zou niet weten of uw echtgenoot in Suleimanyah klacht heeft neergelegd tegen de uitreis van zijn dochtertje zonder zijn toestemming. Recent zou u vernomen hebben dat uw echtgenoot onderweg naar België is en dat hij actueel in Griekenland zou verblijven.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van uw dochter, foto's van u (onder andere zwanger en huwelijksfoto's), uw rijbewijs, uw studentenpas en een studieattest.

B. Motivering

U vreest thans bij terugkeer naar Noord-Irak vervolging door uw echtgenoot en uw broer omdat u de familie-eer zou hebben aangetast door zonder toestemming van uw echtgenoot uw echtelijke woning en het land te hebben verlaten.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw vermeende gedwongen uithuwelijking door uw broer. Zo legde u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af vergeleken met de verklaringen van uw moeder.

Uzelf verklaarde dat uw broer sinds hij in 2006 uit Zweden is teruggekeerd uw moeder, u en uw zus Soma is beginnen domineren. Zo zou hij eerst uw oudere zus Soma onder dwang hebben uitgehuwelijkt en vervolgens u. Soma zou gelukkig zijn met haar huwelijk omdat ze het geluk heeft dat haar echtgenoot haar goed behandelt. Bij u zou het anders zijn verlopen (CGVS, eerste gehoor, p.3). Uw moeder daarentegen verklaarde geheel anders dat Soma door niemand, ook niet door uw broer, onder dwang is uitgehuwelijkt. Zij zou zelf gekozen hebben om met haar man te trouwen. Haar echtgenoot zou familie zijn geweest van jullie burens. Volgens de verklaringen van uw moeder zou enkel u door uw broer gedwongen zijn uitgehuwelijkt (CGVS moeder, p. 3, p.5). Hiermee geconfronteerd bleef u beweren dat uw broer de echtgenoot van uw zus heeft gekozen (CGVS, tweede gehoor, p.3). Deze uitleg is niet afdoende.

Vervolgens dient vastgesteld dat u zich omtrent de totstandkoming van uw huwelijk evenzeer tegensprak met uw moeder. Zo verklaarde uw moeder dat na de sluiting van uw religieus/traditioneel huwelijk welke als een verlovingstijd wordt beschouwd u nog ongeveer zes maanden verloofd bent geweest. Hierna zou het wettelijk huwelijk voor een rechtbank zijn afgesloten (CGVS moeder, p. 6). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw verlovingstijd veel langer heeft geduurd, namelijk ongeveer anderhalve jaar (CGVS, tweede gehoor, p. 1). Hiermee geconfronteerd gaf u als uitleg dat uw moeder misschien een beetje in de war is (CGVS, tweede gehoor, p. 2). Dit is niet overtuigend.

Vervolgens verklaarde uw moeder dat uw echtgenoot gedurende de verlovingstijd gemiddeld slechts 1 keer per maand bij uw moeder thuis op bezoek is gekomen om u te zien. Hij zou bij haar aanwezigheid thuis nooit langer dan 1 uur zijn gebleven (CGVS moeder, p. 7). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw echtgenoot om de tien werkdagen tien dagen verlof zou hebben gehad. Gedurende zijn tien dagen verlof zou hij gemiddeld twee à drie keren bij uw moeder thuis zijn gekomen. Af en toe zou u hem twee à drie maanden niet hebben gezien. Als hij kwam dan kon hij zelfs als uw moeder thuis was vijf à acht uren blijven. Als uw moeder niet aanwezig was maar uw broer wel zou hij soms ook hebben overnacht (CGVS, tweede gehoor, p. 2). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat uw moeder dit allemaal misschien zou zijn vergeten of dat ze bedoeld zou hebben dat uw echtgenoot bij zijn bezoeken slechts maximum 1 uur met u zou hebben gesproken (CGVS, tweede gehoor, p. 2). Deze uitleg is niet overtuigend. Immers, er kan aangenomen worden dat bij een lange verlovingstijd als de uwe die daarenboven onaangenaam is verlopen uw moeder de duur en verloop van de bezoeken van uw echtgenoot bij haar thuis in haar aanwezigheid voldoende herinnert.

Verder verklaarde uw moeder dat ze bij de registratie van het wettelijk huwelijk op de rechtbank geen handtekening zou hebben moeten plaatsen voor instemming met uw huwelijk (CGVS-gehoor van uw moeder, p. 6). U daarentegen verklaarde tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat ze hiertoe wel onder druk zou zijn gezet (CGVS, eerste gehoor, p. 4). Gedurende uw tweede gehoor wijzigde u plots uw verklaringen en gaf u aan dat de handtekening van uw moeder niet nodig zou zijn geweest (CGVS, tweede gehoor, p. 2).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw vermeende gedwongen uithuwelijking door uw broer.

Dient tevens aangestipt dat er evenzeer twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bedreigingen en mishandelingen door uw echtgenoot.

Vooreerst verklaarde uzelf dat uw echtgenoot u en uw kind niet zou hebben onderhouden. Het enige wat hij wel zou hebben gedaan is voor onderdak zorgen door de huur te betalen (CGVS, eerste gehoor, p. 8). Uw moeder daarentegen beweerde geheel anders dat uw echtgenoot zelfs de huur niet altijd zou hebben betaald. Zo zou hij slechts gemiddeld een half jaar huur hebben betaald. Uw moeder zou de resterende zes maanden voor uw gezin hebben betaald (CGVS-gehoor van uw moeder, p. 8).

Vervolgens verklaarde uw moeder dat u door de mishandelingen van uw echtgenoot eenmalig opgenomen bent geweest in een ziekenhuis. Dit zou in 2011 zijn geweest toen uw dochtertje een jaar oud was. U zou er zijn behandeld voor een baarmoederbloeding tengevolge van de slagen van uw echtgenoot. Uw moeder zou u naar het ziekenhuis hebben vergezeld (CGVS-gehoor van uw moeder, p. 9). U daarentegen verklaarde ook eenmalig in het ziekenhuis te zijn opgenomen vanwege het huiselijk geweld door uw man. Echter, dit voorval zou nog voor de bevalling van uw dochtertje hebben plaatsgevonden. Uw moeder zou u vergezeld hebben en u zou er zijn behandeld voor een neusbloeding en opgezwollen ogen (CGVS, tweede gehoor, p. 3). U verklaarde nooit bloedingen te hebben gehad aan uw baarmoeder door de slagen van uw echtgenoot (CGVS, tweede gehoor, p. 4). Geconfronteerd met de verklaringen van uw moeder gaf u aan dat uw verklaringen hieromtrent de juiste zijn (CGVS, tweede gehoor, p. 5). Deze uitleg is niet afdoende.

Verder verklaarde uw moeder dat ze uw, door uw echtgenoot toegetakeld gezicht enkel zag wanneer de blauwe plekken en zwellingen bijna waren genezen. Omdat u zich schaamde zou u ervoor

gezorgd hebben dat de wonden bijna genezen waren alvorens uw moeder te ontmoeten (CGVS-gehoor van uw moeder, p. 9). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw moeder u vaak met opgezwollen ogen en een bloedneus zag door de slagen van uw echtgenoot op uw gezicht. Soms zou ze uw gezicht diezelfde dag dat u werd geslagen hebben gezien (CGVS, tweede gehoor, p. 4). Hiermee geconfronteerd gaf u de uitleg dat u vaak zou geprobeerd hebben uw letsels voor uw moeder te verbergen maar dat ze die toch zou hebben ontdekt (CGVS, tweede gehoor, p. 5). Deze uitleg is niet afdoende. Immers, u verklaarde uitdrukkelijk dat uw moeder soms de dag dat u door uw echtgenoot op uw gezicht zou zijn toegetakeld uw letsels zou hebben gezien (CGVS, tweede gehoor, p. 4).

Dient tevens aangestipt dat u met betrekking tot de invallen van de 'Asayish' bij uw moeder thuis evenzeer tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vergeleken met het gehoor van uw moeder die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantasten.

Zo verklaarde uw moeder dat de 'Asayish' de eerste keer in december 2011 bij haar thuis zou zijn binnengevallen. Uw dochtertje zou op dat moment 1 jaar en 8 maanden oud zijn geweest. De 'Asayish' zou in burger zijn gekomen (CGVS moeder, p. 10). U daarentegen verklaarde geheel anders dat de 'Asayish' die eerste keer veertig dagen na uw huwelijk bij uw moeder thuis zou zijn gekomen. U zou aanwezig zijn geweest maar uw dochtertje zou nog niet geboren zijn geweest. De leden van de 'Asayish' zouden in politie-uniform gekleed zijn geweest (CGVS, tweede gehoor, p. 4). Hiermee geconfronteerd beweerde u weer dat uw moeder veel zaken vergeet (CGVS, tweede gehoor, p. 5). Deze uitleg is niet overtuigend.

Tevens verklaarde uw moeder dat de 'Asayish' in maart 2013 een tweede keer bij haar thuis zou zijn gekomen opnieuw in burger. U zou op dat moment niet bij uw moeder thuis zijn geweest. Deze twee keren zouden de enige keren zijn dat de 'Asayish' bij uw moeder thuis zou zijn geweest (CGVS moeder, p. 10). U daarentegen verklaarde geheel anders dat de 'Asayish' de tweede keer ongeveer in maart 2012 bij uw moeder thuis is gekomen en dat ze in legeruniform gekleed waren. U zou op dat moment bij uw moeder aanwezig zijn geweest (CGVS, tweede gehoor, p. 4). Hiermee geconfronteerd bevestigde u uw verklaringen dat ze in legeruniform zouden zijn gekomen (CGVS, tweede gehoor, p. 5). Deze uitleg is niet afdoende.

Bovenstaande tegenstrijdigheden die de kern van uw asielrelaas vormen zijn zo flagrant dat er geen verder geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vervolgingsvrees voor uw echtgenoot en broer vanwege uw vlucht uit uw echtelijke woning en uw land omdat u door uw echtgenoot zou zijn bedreigd en mishandeld. Bovendien kon u hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Overigens is het merkwaardig dat u niet weet of uw echtgenoot die volgens uw verklaringen goede banden zou hebben met de 'Asayish' en de regerende 'PUK'-partij (CGVS eerste gehoor, p. 1,7) al dan niet klacht heeft neergelegd tegen de uitreis van zijn dochtertje zonder zijn toestemming. Meer zelfs, u blijkt zelfs niet te weten of het toegestaan of verboden is om een kind mee naar het buitenland zonder toestemming van de vader (CGVS eerste gehoor p.7). Dat u zich niet zou hebben geïnformeerd omtrent deze zaken, is zeer merkwaardig. Het betreft immers belangrijke informatie om een correcte inschatting van uw situatie te maken.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas dient afgeleid dat er sterke vermoedens rijzen dat uw echtgenoot om geheel andere redenen zijn land van herkomst heeft verlaten dan uzelf laat uitschijnen.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd dat u onvoldoende persoonlijke of concrete elementen heeft aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Uw voorgelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart van uw dochtertje, studentenkaart, examenkaart en rijbewijs bewijzen weliswaar wel uw identiteit, afkomst, biologische band met uw dochtertje en studies, welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin om te buigen.

Tenslotte dient door het CGVS te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot dient door het CGVS te worden opgemerkt dat het CGVS ook t.a.v. uw moeder (K.I.G.) de vluchtelingen en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.I.G. (tweede verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en van Koerdische origine bent, verklaart afkomstig te zijn van Suleimanyah in Noord-Irak. U zou nooit politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. U verklaarde uit de echt te zijn gescheiden en als alleenstaande moeder uw drie dochters en zoon te hebben grootgebracht. Naast uw werk als ambtenaar bij het Ministerie van herbouwing in Suleimanyah zou u aanvullend zelfgemaakte zoetigheden in uw huis hebben verkocht aan klanten. Uw oudste dochter Daria zou sinds geruime tijd in Zweden wonen en er zijn gehuwd met een Zweedse man. Uw zoon Diari zou ook een tijd in Zweden hebben verbleven. In 2006 zou hij naar Suleimanyah zijn teruggekeerd. Sindsdien zou hij dominant zijn geworden en niet meer naar u luisteren. Uw dochter Soma zou uit vrije wil met haar echtgenoot zijn gehuwd in Suleimanayh. Uw andere dochter Sonia (OV 7.754.332) zou door uw zoon in 2008 gedwongen zijn uitgetrouwd aan zijn vriend (S.O.). Kort na het huwelijksaanzoek van (S.) zou het religieus/traditioneel huwelijk zijn afgesloten. Dit religieus/traditioneel huwelijk wordt als een verlovingstijd beschouwd. Uw dochter zou pas bij haar echtgenoot zijn gaan inwonen na afsluiting van het wettelijk huwelijk dat zes maanden later hebben plaatsgevonden voor een rechtbank van Halabja in Suleimanyah. U zou de zitting op de rechtbank niet hebben mogen bijwonen van de schoonfamilie van uw dochter. Sonia zou op dat moment de wettelijke minimum leeftijd van 18 jaar nog niet hebben bereikt. Echter, haar schoonfamilie zou de rechter hebben omgekocht waardoor het huwelijk alsnog is ingeschreven. Uw dochter zou direct na haar huwelijk zwanger zijn geraakt. Sinds de eerste dag van het huwelijk zou ze door haar echtgenoot slechts zijn behandeld, bedreigd en mishandeld. Haar echtgenoot zou grenswachter zijn van beroep en daarnaast nog actief voor de regerende Koerdische politieke partij 'PUK' (Patriottische Unie van Koerdistan). U zou geen kennis hebben van zijn inhoudelijke politieke activiteiten in de schoot van de 'PUK'. Wel zou u van uw dochter hebben vernomen dat hij vaak 's nachts met bebloede kledij thuis zou zijn gekomen en haar verteld hebben dat hij in opdracht van de 'PUK' mensen zou hebben vermoord. Uw dochter zou regelmatig bij u en uw zoon beklag hebben gedaan over de bedreigingen en mishandelingen van haar echtgenoot. Uw zoon zou haar desondanks elke keer hebben bevolen bij haar echtgenoot te blijven. Ook uw schoonzoon zou geen echtscheiding hebben aanvaard. Uw dochter zou regelmatig een paar dagen bij u thuis toevlucht hebben genomen na slechte behandelingen door haar echtgenoot. In december 2011 zou uw schoonzoon, die goede banden zou hebben met de 'Asayish' (veiligheidsdienst), op het moment dat uw dochter bij u thuis was leden van deze veiligheidsdienst in burger naar uw huis hebben uitgestuurd. Ze zouden u en uw dochter valselyk van prostitutie hebben beschuldigd om uw reputatie in de wijk te schaden. Uw kleinkind zou op dat moment 1 jaar en 8 maanden oud zijn geweest. Diezelfde dag zou uw schoonzoon met zijn familie naar uw huis zijn gekomen en uw kleinkind onder dwang hebben meegenomen. U en uw dochter zouden onmiddellijk klacht hebben neergelegd bij de politie. De onderzoeksrechter zou direct een arrestatiebevel tegen uw schoonzoon hebben uitgevaardigd om het kind terug aan de moeder te geven. Het arrestatiebevel zou naar zijn grenswachtpost zijn verstuurd omdat uw schoonzoon op dat moment daar aan het werk was. Zijn baas zou u echter hebben opgebeld met de boodschap dat hij niet van plan is uw schoonzoon over te dragen aan de politie. U zou uw kleinkind enkel kunnen terugzien indien uw dochter naar haar echtgenoot zou terugkeren. Hierdoor zou er voor uw dochter geen andere uitweg zijn geweest dan naar haar echtgenoot terug te keren. U en uw dochter zouden zijn verplicht de klacht tegen uw schoonzoon in te trekken. Doordat uw reputatie in de wijk door het slijk is gehaald zou u zijn moeten verhuizen naar een andere wijk in Suleimanyah. Uw dochter zou u ook daar van tijd tot tijd hebben bezocht na slechte behandelingen door haar echtgenoot. In maart 2013 zou uw schoonzoon opnieuw leden van de 'Asayish' in burger naar uw nieuwe woonplaats hebben gestuurd. Opnieuw zou u van prostitutie zijn beschuldigd. Uw dochter zou deze keer niet bij u zijn geweest. Na een huiszoeking zouden ze zijn vertrokken. Op 4 augustus 2013 zou uw dochter na weer mishandeld te zijn geweest door haar echtgenoot bij u thuis toevlucht hebben genomen. Ze zou haar dochtertje hebben meegenomen. U zou een smokkelaar hebben geregeld om u, uw dochter en kleinkind uit Irak te smokkelen om zo uw dochter verder leed en mishandelingen door haar echtgenoot te besparen. Uzelf zou ook hebben moeten vluchten uit vrees voor wraak door uw schoonzoon omdat u uw dochter en kleinkind van hem heeft gescheiden. Jullie zouden illegaal de Turkse grens hebben overgestoken en verder clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd. Op 14 augustus 2013 zou u in België zijn aangekomen en op 23 augustus 2013 heeft u hier asiel aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en enveloppe.

B. Motivering

U verklaarde niet te weten of uw schoonzoon ondertussen bij de Koerdische autoriteiten al dan niet klacht heeft neergelegd tegen de uitreis van zijn dochtertje zonder zijn toestemming. Wel zou u recentelijk van uw dochter Soma in Suleimanyah vernomen hebben dat hij ondertussen Irak heeft verlaten en onderweg is naar België om uw dochter en kleinkind naar Suleimanyah terug te brengen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de vermeende gedwongen uithuwelijking van uw dochter Sonia door uw zoon. Zo legde u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af vergeleken met de verklaringen van uw dochter.

Uw dochter verklaarde dat uw zoon sinds hij in 2006 uit Zweden is teruggekeerd haar, u en uw andere dochter Soma is beginnen domineren. Zo zou hij eerst Soma onder dwang hebben uitgehuwelijkt en vervolgens haar. Desondanks zou Soma gelukkig zijn met haar huwelijk omdat haar echtgenoot haar goed behandelt. Bij Sonia zou het anders zijn verlopen (CGVS dochter, eerste gehoor, p. 3). U daarentegen verklaarde geheel anders dat Soma door niemand, ook niet door uw zoon, onder dwang is uitgehuwelijkt. Zij zou zelf gekozen hebben om met haar man te trouwen. Enkel Sonia zou door uw zoon gedwongen zijn uitgehuwelijkt (CGVS, p. 3, p. 5).

Vervolgens dient vastgesteld dat u omtrent de totstandkoming van het huwelijk van Sonia zich evenzeer met uw dochter tegensprak.

Vooreerst verklaarde uzelf dat na de sluiting van het religieus/traditioneel huwelijk welke als een verlovingsstijd wordt beschouwd uw dochter nog ongeveer zes maanden verloofd zou zijn geweest. Hierna zou het wettelijk huwelijk voor een rechtbank zijn afgesloten (CGVS, p. 6). Uw dochter daarentegen verklaarde geheel anders dat haar verlovingsstijd veel langer heeft geduurd, namelijk ongeveer anderhalve jaar (CGVS dochter, tweede gehoor, p. 1).

Vervolgens verklaarde uzelf dat uw schoonzoon gedurende de verlovingsstijd van uw dochter gemiddeld slechts 1 keer per maand bij u thuis op bezoek zou zijn gekomen om uw dochter te zien. Hij zou wanneer u in uw huis aanwezig was nooit langer dan 1 uur zijn gebleven (CGVS, p. 7). Uw dochter daarentegen verklaarde geheel anders dat haar echtgenoot om de tien werkdagen tien dagen verlof zou hebben gehad. Gedurende zijn tien dagen verlof zou hij gemiddeld twee à drie keren bij u thuis zijn gekomen. Af en toe zou ze haar echtgenoot twee à drie maanden niet hebben gezien. Als hij kwam dan kon hij zelfs als u thuis was vijf à acht uren blijven. Bij uw afwezigheid zou hij als uw zoon aanwezig was soms zelfs hebben overnacht (CGVS dochter, tweede gehoor, p. 2).

Verder verklaarde uzelf dat u bij de registratie van het wettelijk huwelijk van uw dochter op de rechtbank geen handtekening hebt moeten plaatsen voor instemming met het huwelijk (CGVS, p. 6). Uw dochter daarentegen verklaarde geheel anders dat u hiertoe wel onder druk zou zijn gezet (CGVS dochter, eerste gehoor, p. 4).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw vermeende gedwongen uithuwelijking van uw dochter door uw zoon.

Dient tevens aangestipt dat er evenzeer twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen en mishandelingen van uw dochter door uw schoonzoon.

Zo verklaarde uw dochter dat haar echtgenoot haar en uw kleinkind niet zou hebben onderhouden. Het enige wat hij wel zou hebben gedaan is voor onderdak zorgen door de huur te betalen (CGVS dochter, eerste gehoor, p. 8). U daarentegen beweerde geheel anders dat uw schoonzoon zelfs de huur niet altijd zou hebben betaald waardoor u telkens moest betalen. Zo zou hij slechts gemiddeld een half jaar huur hebben betaald. U zou de resterende zes maanden van het jaar voor uw dochter hebben betaald (CGVS, p. 8).

Vervolgens verklaarde uzelf dat uw dochter door de mishandelingen van haar echtgenoot eenmalig werd opgenomen in een ziekenhuis. Dit zou in 2011 zijn geweest toen uw kleindochter een jaar oud was. Uw dochter zou er zijn behandeld voor een baarmoederbloeding tengevolge van de slagen van haar echtgenoot. U zou uw dochter naar het ziekenhuis hebben vergezeld (CGVS, p. 9). Uw dochter daarentegen verklaarde weliswaar eenmalig in het ziekenhuis te zijn opgenomen vanwege het huiselijk geweld door haar man. Echter, dit voorval zou nog voor de bevalling van uw kleinkind hebben plaatsgevonden. U zou haar vergezeld hebben en ze zou er zijn behandeld voor een neusbloeding en opgezwollen ogen (CGVS dochter, tweede gehoor, p. 3). Uw dochter verklaarde nooit bloedingen te hebben gehad aan haar baarmoeder door de slagen van haar echtgenoot (CGVS dochter, tweede gehoor, p. 4).

Verder verklaarde uzelf dat u de letsels van uw dochter aan haar gezicht toegebracht door de slagen door haar echtgenoot enkel zag wanneer ze bijna genezen waren (CGVS, p. 9). Ze zou uit schaamte gewacht hebben u te ontmoeten tot de verwondingen bijna genezen waren. Uw dochter daarentegen verklaarde geheel anders dat u haar vaak met opgezwollen ogen en een bloedneus zag door de slagen van haar echtgenoot op haar gezicht. Soms zou u haar gezicht diezelfde dag dat ze werd geslagen hebben gezien (CGVS dochter, tweede gehoor, p. 4).

Voorts dient aangestipt dat u omtrent de invallen van de 'Asayish' bij u thuis evenzeer tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vergeleken met het gehoor van uw dochter die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantasten.

Zo verklaarde uzelf dat de 'Asayish' de eerste keer in december 2011 bij u thuis zou zijn binnengevallen. Uw kleinkind zou op dat moment 1 jaar en 8 maanden oud zijn geweest. De 'Asayish' zou in burger zijn gekomen (CGVS, p. 10). Uw dochter daarentegen verklaarde geheel anders dat de 'Asayish' de eerste keer veertig dagen na haar huwelijk bij u thuis is gekomen. Zijzelf zou aanwezig zijn geweest maar uw kleinkind zou nog niet geboren zijn geweest. Ze verklaarde ook dat de leden van de 'Asayish' in politie-uniform gekleed waren (CGVS dochter, tweede gehoor, p. 4).

Tevens verklaarde uzelf dat de 'Asayish' in maart 2013 een tweede keer bij u thuis zou zijn gekomen, opnieuw in burger. Uw dochter zou op dat moment niet bij u thuis zijn geweest. De 'Asayish' zou geen andere keer bij u thuis zijn gekomen (CGVS, p.10). Uw dochter daarentegen verklaarde geheel anders dat de 'Asayish' de tweede keer ongeveer in maart 2012 bij u thuis is binnengevallen in legeruniform. Zijzelf zou op dat moment wel bij u thuis zijn geweest (CGVS dochter, tweede gehoor, p.4).

Bovenstaande tegenstrijdigheden die de kern van uw asielrelaas vormen zijn zo flagrant dat er geen verder geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vervolgingsvrees voor uw schoonzoon omdat u uw dochter en kleinkind van hem heeft gescheiden en het land doen verlaten. Bovendien kon u van deze vrees geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Overigens is het merkwaardig dat u niet weet of uw schoonzoon die volgens uw verklaringen (CGVS, p. 11) goede banden zou hebben met de 'Asayish' en de regerende 'PUK'-partij al dan niet klacht heeft neergelegd tegen de uitreis van zijn dochtertje zonder zijn toestemming. Het is zeer bevreemdend dat hij in zijn positie deze stap heeft overgeslagen maar ondertussen wel onderweg is naar België om uw dochter en kleinkind onder dwang naar Suleimanyah terug te brengen (CGVS, p. 11).

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas dient afgeleid dat er sterke vermoedens rijzen dat uw schoonzoon om geheel andere redenen zijn land van herkomst heeft verlaten dan uzelf laat uitschijnen.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd dat u onvoldoende persoonlijke of concrete elementen heeft aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Uw voorgelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bewijzen weliswaar wel uw identiteit en afkomst uit Suleimanyah, welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin om te buigen.

Tenslotte dient door het CGVS te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot dient door het CGVS te worden opgemerkt dat t.a.v. uw dochter (A.K.S.) ook de vluchtelingen en subsidiaire beschermingsstatus is geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake eerste verzoekster (CG nummer 1315801) en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake tweede verzoekster (CG nummer 1315803), werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 15 januari 2014, gekend bij de Raad onder de dossiernummers 144 795 en 144 798.

Gelet op de familiale band tussen eerste verzoekster en tweede verzoekster en in acht genomen dat (i) zij zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten, (ii) de motieven van de beslissing inzake eerste verzoekster en van de beslissing inzake tweede verzoekster, zoals blijkt uit het voorgaande, grotendeels gelijklopend zijn; (iii) tweede verzoekster in haar verzoekschrift integraal verwijst naar het verzoekschrift dat eerste verzoekster indient, worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeksters voeren in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Volgens hen kan het niet zijn dat het relaas van eerste verzoekster ongeloofwaardig wordt bevonden doordat tweede verzoekster geen standvastige verklaringen heeft afgelegd. Van redelijk denkende personen kan worden verwacht dat zij hun verhalen op elkaar zouden afstemmen indien zij hetzelfde relaas hebben. *“In casu is het gewoonweg lachwekkend hoe de moeder telkens compleet in strijd gaat met de verklaringen van haar dochter. Het lijkt bijna alsof de moeder expres dergelijke tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd”*. Verzoeksters vragen dan ook het asielrelaas te heronderzoeken louter op basis van de verklaringen van eerste verzoekster.

Volledigheidshalve brengen zij een medisch attest bij waarin wordt geattesteerd dat tweede verzoekster lijdt aan concentratiestoornissen, slapeloosheid en anhedonie ingevolge een depressieve stoornis, alsmede dat zij medicatie krijgt. Tweede verzoekster zal tevens in behandeling gaan bij een psychiater. Door taalproblemen lukte dit nog niet zodat het precieze syndroom nog niet kan worden bepaald.

Eerste verzoekster vertelde de waarheid en gaf steeds aan dat tweede verzoekster zich vergiste. Dit blijkt ook uit haar reactie op de vraag waarom er zoveel tegenstrijdigheden zijn. Zij gaf hierop als antwoord dat tweede verzoekster een oude vrouw is en misschien wel verkeerde data of gebeurtenissen gaf. Verzoeksters houden vol dat tweede verzoekster verkeerde verklaringen aflegde en stellen dat het frappant is dat eerste verzoekster haar verklaringen hieraan nooit trachtte aan te passen doch bleef volhouden de waarheid te vertellen. Telkens wanneer eerste verzoekster met tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, stelde zij dat haar moeder zich wel weer vergist zou hebben of weer in de war geweest zou zijn. Voor haar zijn dit blijkbaar alledaagse eigenschappen van tweede verzoekster.

Eerste verzoekster werden geen tegenstrijdigheden verweten. Er deed zich slechts één misverstand voor, en dit betreffende het al dan niet ondertekenen door haar moeder bij de registratie van het wettelijk huwelijk. Zij moest, in weerwil van haar eerdere verklaring, bekennen dat haar moeders handtekening niet nodig was.

Ook de protection officer moet gewaargeworden zijn dat al deze tegenstrijdigheden eigenaardig zijn, hetgeen blijkt uit de laatste gestelde vragen.

3.1.2. Verzoeksters leggen ter staving van het voorgaande een medisch attest neer van 9 januari 2014, waarin wordt gesteld dat tweede verzoekster ten gevolge van een depressieve stoornis lijdt aan slapeloosheid, concentratiestoornissen en anhedonie, en dit sedert ongeveer eind november 2013 (rechtsplegingsdossier 144 795, stuk 1, bijlage 3; rechtsplegingsdossier 144 798, stuk 1, bijlage 3).

3.1.3. Verzoeksters leggen ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een attest neer van een psycholoog, daterend van 25 februari 2014 (rechtsplegingsdossier 144 798, stuk 7).

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeksters in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.4. De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

In casu blijkt uit de verklaringen van verzoeksters, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissingen, dat eerste verzoekster en tweede verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegden over (i) de vraag of eerste verzoeksters oudere zus al dan niet gedwongen werd uitgehuwelijkt door haar broer; (ii) de totstandkoming van het huwelijk van eerste verzoekster, en meer bepaald over de duur van de verlovingstijd; (iii) het aantal en de duur van de bezoeken door de echtgenoot van eerste verzoekster tijdens deze verlovingstijd; (iv) de handtekening die tweede verzoekster al dan niet diende te plaatsen voor instemming met het huwelijk van eerste verzoekster; (v) het al dan niet betalen van de huur door de echtgenoot van eerste verzoekster; (vi) de ziekenhuisopname die eerste verzoekster in het bijzijn van tweede verzoekster onderging en het letsel waarvoor zij zou zijn behandeld; (vii) de mate waarin tweede verzoekster getuige was van de gevolgen van de mishandelingen in het gezicht van eerste verzoekster door haar echtgenoot; (viii) het tijdstip van de eerste inval door de Asayesh in de woning van tweede verzoekster en de wijze waarop de leden van de Asayesh daarbij gekleed gingen; (ix) het tijdstip van de tweede inval door de Asayesh in de woning van tweede verzoekster, de vraag of eerste verzoekster daarbij al dan niet aanwezig was en de wijze waarop de leden van de Asayesh daarbij gekleed gingen.

Verzoeksters betwisten het bestaan van voormelde tegenstrijdigheden niet. Zij hielden echter vol dat eerste verzoekster de waarheid vertelde en trachten de aangehaalde tegenstrijdigheden te verklaren doordat aan de verklaringen van tweede verzoekster geen waarde kan worden gehecht. Zo voeren zij aan dat tweede verzoekster geen standvastige verklaringen aflegde, zich steeds zou hebben vergist, in de war was, een oude vrouw is en kampt met psychische problemen. Tevens trachten zij dit te staven aan de hand van een medisch attest.

In zoverre zij laten uitschijnen dat tweede verzoekster als oude vrouw niet bij machte was om volwaardige verklaringen af te leggen, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden aangenomen. Tweede verzoekster was ten tijde van haar gehoor bij het CGVS 49 jaar oud.

Evenmin kan worden aangenomen dat het een alledaagse eigenschap zou zijn van tweede verzoekster dat zij verward is en zich steeds vergist of dat tweede verzoekster ten tijde van het gehoor met dermate ernstige psychische problemen kampte dat van haar niet mocht worden verwacht dat zij volwaardige verklaringen aflegde. Noch tweede verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond maakte hiervan tijdens het gehoor bij het CGVS enige melding. Tevens gaf geen van beide aan dat van tweede verzoekster geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht en formuleerden zij geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor (administratief dossier tweede verzoekster, stuk 5). Ook

eerste verzoekster maakte geen melding van voormelde problemen in hoofde van haar moeder, zelfs niet wanneer zij met de vele tegenstrijdigheden werd geconfronteerd. Na aanvankelijk te hebben ontkend dat er veel tegenstrijdigheden waren, trachtte zij deze vervolgens immers toe te schrijven aan de leeftijd van haar moeder. Zij maakte in dit kader geen melding van eventuele psychische problemen in hoofde van tweede verzoekster (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 5, p.5). Dat verzoeksters *post factum* trachten te laten uitschijnen dat tweede verzoekster niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen ten tijde van het gehoor bij het CGVS kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Dit kan uit het bij de verzoekschriften gevoegde medische attest evenmin worden afgeleid. Vooreerst kan worden opgemerkt dat het attest dateert van 9 januari 2014, dat hieruit niet blijkt dat de opsteller reeds voordien door tweede verzoekster werd geraadpleegd en dat de vermelding dat tweede verzoekster de vermelde problemen reeds kent sedert ongeveer eind november 2013 bijgevolg louter op haar verklaringen lijkt te zijn gebaseerd. Daarenboven blijkt hieruit niet dat tweede verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat zij aan geheugenproblemen lijdt, dat zij niet bij machte zou zijn om belangrijke gebeurtenissen te herinneren of dat zij niet in staat is om volwaardige verklaringen af te leggen over gebeurtenissen die zij zelf heeft meegemaakt. Aldus kan hieruit hoe dan ook niet worden afgeleid dat of op welke wijze haar psychische problemen van invloed zouden kunnen zijn geweest op haar verklaringen bij het CGVS. Te meer daar verzoeksters op voormelde datum niet de minste melding maakten van psychische problemen in hoofde van tweede verzoekster, kan uit het medisch attest bijgevolg niet worden afgeleid dat zij tijdens het gehoor niet bij machte was om haar relaas op een gedegen manier uiteen te zetten.

Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde attest van een psycholoog, daterend van 25 februari 2014, dient te worden opgemerkt dat in dit handgeschreven document slechts op algemene wijze en zonder enige nadere duiding of informatie wordt gesteld: *"Hierbij bevestig ik dat (K.I.G.) bij mij in therapie is"*. Als dusdanig bevat dit stuk geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande.

Dat verzoeksters veelvuldig en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de voormelde kernelementen in hun relaas, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Bovendien legde eerste verzoekster, zoals blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de jegens haar genomen bestreden beslissing, onderling tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of haar moeder bij haar wettelijk huwelijk al dan niet haar handtekening moest plaatsen ter instemming. Tijdens het eerste gehoor verklaarde zij: *"(...) maar later door smeergeld te betalen hebben ze het toch geregeld door mijn moeder te dwingen haar handtekening te plaatsen (...)"* (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 8, p.4), terwijl zij tijdens het tweede gehoor beweerde dat de handtekening van haar moeder niet vereist was en dat haar moeder zelfs niet op de zitting aanwezig was en buiten moest wachten (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 5, p.2). Verzoeksters trachten deze tegenstrijdigheid ten onrechte te minimaliseren en af te doen als een misverstand. De voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat eerste verzoekster eensluidende verklaringen zou afleggen over een moment dat dermate bepalend zou zijn geweest voor haar verdere leven.

Verzoeksters brengen daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van de concrete, door hen aangevoerde asielmotieven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeksters uiteengezette asielrelaas.

Dit alles klemmt nog des te meer daar het, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, merkwaardig is dat noch eerste verzoekster, noch tweede verzoekster weet of de echtgenoot van eerste verzoekster, die sterke banden zou hebben met de PUK en de Asayesh, al dan niet klacht indiende tegen de uitreis van zijn dochtertje die zonder zijn toestemming gebeurde.

De neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, dewelke door verzoeksters overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Voor zover verzoeksters om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen zich beroepen op de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 3.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie zoals opgenomen in de administratieve dossiers, dewelke door verzoeksters in het geheel niet wordt aangevochten of weerlegd, blijkt voorts dat de situatie in hun regio van herkomst in het Noorden van Irak niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 15; administratief dossier tweede verzoekster, stuk 13).

Gelet op het voorgaande, tonen verzoeksters, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS